

da ogsaa støtte mig til, at denne Bestemmelse er ordret tagen fra Rigsadvokat Getz's Forslag i Norge fra 1892. Naar denne de nordiske Landes største juridiske Autoritet i vor Tid — det tør jeg sikkert nok kalde ham — mener, det ikke er et dødt Bogstav, tør vi ogsaa nok tro, det ikke vil være det. Det blev særlig fremhævet af de ærede Talere, at det, at det skulde være et dødt Bogstav, skulde ligge deri, at der ikke skulde kunne skaffes Vidner, og at ingen vilde klage. Jeg siger, det er jo muligt, men saa er der i Virkeligheden heller ingen synderlig Ulykke sket. Skulde der endog være mange Tilfælde, hvor Paragraffen i Virkeligheden blev overtraadt, men de vedkommende slap for Straf, vilde Ulykken ikke være saa stor, naar ingen var bleven saa forarget, at han vilde klage eller vidne derom. Ja, det er min virkelige Mening om denne Sag. I det hele maa man gøre sig det klart med Hensyn til § 1, at man, naar man hæver § 180, maa træffe et Valg. Enten maa man stryge det hele, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds i og for sig ikke var tilbøjelig til, og sige: lad staa til, lad Folk gøre, hvad de ville; eller ogsaa maa man lægge en Hemsko paa dem. Det er dette, vi have gjort i § 1. Kan man finde en bedre Redaktion af denne Tanke eller en anden bedre Tanke, hvorved man lægger Baand paa de Udskejelser, der kunne finde Sted paa de Steder, hvor vi alle skulle færdes, uden dog at falde tilbage til § 180, saa vil man sikkert finde Forslagsstillerne villige til at gaa ind derpaa. Hvad jeg særlig lægger Vægt paa i denne Paragraf er, hvad jeg kortelig vil udtrykke saaledes, at den sætter Straf dels for den offentlige Opfordring til og dels for den offentlige Skiltning med Utugten; det er det, jeg ser i den og det er efter min Mening nok. Det var jo dels her, dels i § 4 om Bordellerne, at den højtærede Minister som Politiets øverste Chef her i Landet tog sit Hovedstandpunkt mod det foreliggende Forslag, idet han fremhævede de forfærdelige Farer, det vilde medføre, naar man saaledes, som han sagde, „stillede Samfundet blot“ over for Utugten og dens Udøvere. Men det er ikke rigtigt, hverken ifølge § 1 med Hensyn til Skøgernes fri Færdsel paa Gader og offentlige Steder eller ifølge § 4 med Hensyn til deres Bopæl. Det første ønsker jeg ikke blot at betone over for den højtærede Minister, men særlig ogsaa over for det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Wagner). Det ærede

Medlem fremhævede Forholdene i Kristiania, hvor skrækkeligt der var der, efter at man havde ophævet Prostitutionsloven i 1887, hvorledes man kunde se de offentlige Kvinder optræde i Flok og Følge uden for Tivoli osv. Jeg betvivler ikke, at det ærede Medlem har gjort disse Erfaringer. Jeg har dog ogsaa opholdt mig i Kristiania, dels i 1891, altsaa Aaret før det ærede Medlem, men dog efter at Loven var ophævet, og dels i 1894 og færdedes baade tidlig og sildig paa Gaderne, men jeg har intet bemærket af det, som det ærede Medlem omtalte. Men saa maa det ærede Medlem ikke glemme Hovedsagen, og det er, at de have netop ikke den § 1, som her foreslaas. — Med Hensyn til de Erfaringer, som den højtærede Minister paabe-raabte sig fra Udlandet, vil jeg her indskyde, at jeg har opholdt mig, ganske vist ikke i meget lang Tid, men dog i Uger, dels i Berlin og dels i London, og jeg har, skønt man dog i London ikke har mere, end vi have her i § 1, ikke mærket noget som helst til de Erfaringer . . . (Afbyrdelse) . . . Nej, trods den Indvending, det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) gør, jeg har ikke mærket det, og jeg har dog færdedes der baade ved Dag og ved Nat og det ikke blot paa Hovedgader, men endog i selve Whitechapel, ganske vist under Politiledsagelse, og jeg har ikke fundet den utilslørede Opfordring til Utugt, som der klages over, at man skal finde paa disse Steder. Men et andet Sted har jeg fundet det, nemlig i Neapel. Intetsteds har jeg truffet det saa utilsløret som der; og det offentligt paa Gaden ved højlys Dag, og der var dog ganske sikkert al den Politikontrol, som man kunde ønske sig, det var i 1879, altsaa før Crispi sidst i Firserne havde gjort sit Forsøg paa at ophæve den offentlige Prostitution. Men jeg vender tilbage til den højtærede Ministers Skræmbillede, hvad det kunde føre til, hvis vi nøjedes med § 1 og § 4; jeg indrømmer da selvfølgelig den højtærede Minister, at han her appellerer til en Følelse, som virkelig er til Stede i vort Samfund, og som ogsaa det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Philipsen) var inde paa. Men jeg tror, at denne Følelse rummer en god Del Affektation. Vi maa med Hensyn til disse Kvinders Færdsel paa offentlige Steder ikke glemme, at mange af de Mænd, der føle sig „sittlich entrüstet“ ved den Tanke at kunne komme til at sidde Side om Side med en saadan Kvinde i det kongelige Teaters første Parket, ikke